

Adam Baron

Met illustraties van Benji Davies

*Het
allerlaatste
Kerst
cadeau*

DE FONTEIN

HOOFDSTUK 1

Zie je een woonkamer voor je?

Klein en knus, met een warm, flakkerend haardvuur?

En zie je een ALLERSCHATTIGST hondje, met de ALLERZACHTSTE vacht, dat opgekruld op de grond ligt?

Dan zie je mij! Ik ben Lahja, en ik hou de andere twee blonde labradors in de woonkamer scherp in de gaten.

Ik mag HOPEN dat je van honden houdt.

Opa en oma zijn eigenlijk heel rustig, maar op dit moment gedragen ze zich zenuwachtig. Van de stress. Oma probeert het te verbergen. Ze ligt naast

me voor de haard met haar kin op haar poten. Opa niet. Hij heeft de pest in.

‘Hij is te laat!’ gromt opa. Hij loopt te ijsberen en zijn staart slaat tegen de versleten oude leunstoel.

Opa is zo al UREN bezig. Hij onderbreekt het ijsberen alleen om de dikke rode gordijnen met zijn harige oude snuit opzij te duwen. Hij staart naar de sneeuwvlokken die in de duisternis als wolken ronddwarrelen. Zijn bezorgdheid voelt zo zwaar dat ik merk dat ik me ook zorgen maak.

En niet alleen over het MENS dat ergens daarbuiten is!

Ook over de rendieren.

Hoe zou het zijn met Stella en Trudi? Met Rocco, Vixen en Tundi? Om maar te zwijgen van mijn beste vriendin Lemmi!

‘Zijn ze echt te laat?’ vraag ik met bibberende stem.

‘Hij is altijd laat,’ zegt oma tegen opa. ‘Elk jaar. En jij maakt je elk jaar weer zorgen! Lahja, pak je boek maar weer.’

Ze bedoelt de encyclopedie die geopend voor

mijn neus op de grond ligt. Ik heb mijn ogen uitgekeken bij de Egyptische piramiden, maar wanneer ik terugblader naar die bladzijde, snauwt opa: ‘Maar nooit ZO laat! En dat in dit weer. Kijk nou toch! Het wordt elk jaar erger. Elk jaar.’

‘Wacht eens,’ zegt oma. ‘Wat is dat?’

Oma heft haar kop, en ik ook. Ik spits mijn oren en hoop HEEL erg dat oma in de verte belletjes hoort rinkelen. Maar ik hoor niets, en opa en oma ook niet. Oma gaat weer liggen en probeert haar teleurstelling te verbergen. Opa snuift verontwaardigd en staat op het punt nog eens boos naar buiten te kijken.

Dan is het zover.

Eerst stopt het met sneeuwen.

De laatste sneeuwvlokken dansen weg van het raam, alsof ze ergens bang voor zijn. Dan trekt er een trilling door de lucht waarvan mijn vacht recht overeind gaat staan. Mijn oren spitsen zich, elke atoom in mijn lijf staat op scherp en buiten weerklinkt een afschuwelijke, doordringende kreun.

En dat is nog niet alles.

De kreun wordt gevolgd door een *PLOF*, een

D-R-E-U-N

en een kolossale, galmende, angstaanjagende

KKKK

RRRRRR

AAAAA

KKK!

HOOFDSTUK 2

Opa hapt naar adem en oma krabbelt overeind.

Ze staren allebei naar de deur. Dan draaft opa eropaf. Hij probeert naar de deurkruk te springen, maar die is veel te hoog. Ik neem een grote sprong om hem te helpen en de deur zwaait open. Door de ijskoude windvlaag vlamt het oranje vuur in de haard op.

We rennen de kou in.

Opa en oma zijn als eerste buiten. Ik hol ze achterna, glibberend over de aangestampte sneeuw voor de deur. Oma draait rondjes en probeert uit alle macht te zien waar het geluid vandaan komt. De maan is tevoorschijn gekomen en zet ons kleine

huisje in een zilverachtig licht, net als het dorp verderop. Het valt ook op de witte, magische bergketen rondom ons, die ons verborgen houdt voor de buitenwereld.

Lemmi en de andere rendieren zijn natuurlijk wel voorbij die ring van bergen geweest, maar ik nog nooit. Nu tuur ik omhoog naar de twee hoogste pieken, die met elkaar verbonden zijn door een brede, besneeuwde bergkom. Gisteren nog zoefde ik daar naar beneden op mijn slee! Nu lijken de twee bergen iets raars te doen. Het is alsof ze dansen! De lucht ertussenin trilt en siddert, en dan schuift er een reusachtige lading sneeuw over de helling omlaag, als een laken.

‘Een lawine!’ brult oma.

We blijven roerloos staan. Onze ogen zijn strak gericht op de golf van sneeuw die omlaagkomt. Dan begint de sneeuw te donderen en te grommen, en hij dendert recht op ons af! Oma komt bliksemsnel in actie. Ze grijpt me in mijn nekvel en sleurt me mee naar de achterkant van ons huis. NET OP TIJD. Het onwankelbare huisje splijt de lawine in tweeën; de grote witte armen zoeven aan

weerszijden voorbij. De muren en ramen trillen. Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Ik kan bijna niets meer horen en wacht totdat er een berg bakstenen op mijn kop stort. Maar dat gebeurt niet. Een laatste krakende klap, een laatste galmende PLOF! die een ijsskoude wolk van sneeuw langs onze kop laat woesejen.

Ineens is het stil.

Ik blijf verstijfd zitten en verroer geen poot totdat ik ZEKER weet dat de lawine voorbij is. Dan doe ik mijn ogen open en kijk verward naar de grote, witte sneeuwlaag die over de rand van het dak hangt. Ik zoek opa en oma, maar waar zijn ze? Ze lijken te zijn vervangen door twee witte standbeelden. Pas wanneer ze zichzelf schoon schudden slaat mijn hart een slag over van opluchting: hun verwetrouwde snuiten komen tevoorschijn uit de dwarrelende sneeuw.

Opa kijkt nog steeds bezorgd.

Vanwege ons huisje, misschien? Ja, het is helemaal bedolven en ziet eruit alsof een kleuter zich met glazuur heeft uitgeleefd op een peperkoekhuisje. Maar we zijn veilig! Waarom is opa dan niet

opgelucht? Ik wil het aan hem vragen, maar hij stuift langs me heen en het enige wat ik kan doen, is achter hem aan rennen naar de voorkant van het huis.

Daar is het een chaos.

Daarnet was onze voortuin nog vlak, maar nu ligt hij BEZAAID met sneeuwpuin. Het ligt niet alleen bij ons voor de deur, maar ook op de landingsbaan! Die is compleet bedekt met witte klonten die van de berg naar beneden zijn gestort, en ik hap naar adem. Het ziet eruit als een bevroren zee. Normaal zou dat alleen maar onhandig zijn, en vervelend om op te ruimen.

Maar VANDAAG?

Vandaag kan het een ramp betekenen.

‘Kom mee!’ roept oma, en we rennen op een enorm blok sneeuw af om het opzij te duwen.

Dan horen we ze.

De belletjes!

We draaien ons om en het geluid wordt harder terwijl er een grote, langgerekte vorm uit de wolken schiet. Hij verdwijnt weer even, maar dan zien we hoeven, gevolgd door harige bruine lijven. Een krachtige stem doorbreekt de stilte.

‘Ho!’ klinkt het hoog boven ons. ‘Omlaag!
Omlaag, mijn prachtdieren. We zijn

THUIS!’

Van Adam Baron verschenen bij Uitgeverij
De Fontein:

Oscars leeuw

Het allerlaatste kerstcadeau

www.uitgeverijdefontein.nl

Originele titel: *The Very Last Christmas Present*

Verschenen bij HarperCollinsChildren's Books

© 2025 Adam Baron

Illustraties © 2025 Benji Davies

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en illustraties: Benji Davies

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Andries Mol

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8139 9

ISBN e-book 978 90 261 8140 5

ISBN audioboek 978 90 261 8175 7

NUR 282, 370